

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . . 1 frt 50 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Kurczaparti-utca 31. szám,
hova a lap szellemi részét
illető közlemények előfize-
tési pénzek és hirdetések is
küldendők.

SZENTESI LAP

POLITIKAI ÉS VEGYES TARTALMÚ KÖZLÖNY.

Hirdetéseket

és nyílt-téri közleményeket
a kiadóhivatal mérsékelt ár-
jegyzék szerint számít.

Egyes példányok

kaphatók lapunk nyomdájá-
ban valmint Stark Nándor
és Szigethy Z. könyv- és
papirkereskedésében.
Kéziratok nem adatnak vissza.

Megjelen hetenként háromszor:
vasárnap, kedden és pénteken reggel.
Egyes szám ára 5 kr.

Felelős-szerkesztő és kiadótulajdonos:
SIMA FERENCZ

Lapunk megrendelhető:
a kiadóhivatalban és lapkihordóink útján,
kik az előfizetési pénzeket is felvehetik.

Tisztul a helyzet.

Megütközéssel, sőt keserűséggel regisztráltuk lapunk múlt számának vezércikkében a hirt, hogy Balogh János városunk országos képviselőjének főispánná leendő kinevezése érdekében a szentesi függetlenségi párt vezéregyéniségei köréből bizonyos mozgalom megindítása kezdeményeztetett. Ezt az eljárást mi megtámadtuk és e támadásban akaratlanul is provokálnunk kellett városunk országos képviselőjét, hogy nyilatkozzék: megengedhetőnek tartja-e azt a felfogást, és politikai álláspontot, hogy a mai közjogi alapon — még ha fel kínálnák is számára — elfogadja a főispánságot egy függetlenségpárti képviselő? — E kérdésre ma városunk országos képviselőjétől Balogh Jánostól a következő választ kapta Sima Ferencz úgy is mint a szentesi függetlenségi párt elnöke, valamint a „Szentesi Lap“ szerkesztője:

Nagyságos Sima Ferencz urnak, mint a szentesi 48-as párt elnökének.

Helyben.

Édes barátom!

A „Szentesi Lap“ legutóbbi számának vezércikkében foglaltakra vonatkozólag indítatva érzem magamat kinyilatkoztatni, hogy id. Temesváry Antal és Pandovics Döme urak által a főispáni széknek esetleges megüresedése esetére megindított társadalmi mozgalomról épen semmi előzetes tudomásom nem volt, s midőn már szándékukat megtudtam, épen én kértem föl id. Temesváry Antal urat, hogy e mozgalmat abban hagyni sziveskedjenek, mivel pártállásom minden ilyen aspirációt kizár.

Szentés, 1894. ápril 23.

hived:

Balogh János.

Ezen nyilatkozat nyílt és egyenes választ képez ami aggodalmunk eloszlatására. És ezután csak arra kérjük a szentesi függetlenségi párt minden rendű és rangú tagjait, hogy jövőre tartózkodjanak — privát buzgóságból — a párt elvi prestigéjének kompromittálásától.

Több erélyt az ellenzékiességben.

A vezetésem alatt álló párt házi ügyeit nem szívesen viszem a nagy közönség elé. De mint lapszerkesztő, nem zárkozhatom el azon kötelesség elől, hogy politikai barátaim nyilvános szereplésére is megtegyem a nyilvánosság előtt észrevételeimet, ha az a szereplés kihívja a kritikát. S nagy sajnálatomra ezúttal épen eme kellemetlen kötelesség teljesítése vár reám.

Az eset, melyet szó nélkül nem hagyhatok, a f. hó 20-án tartott közgazgatási bizottsági ülésen történt. Én — akaratomon kívül álló okoknál fogva — nem voltam jelen az említett ülésen, s vélet-

lenül lapom se volt ezúttal ott képviselve. Csak később értesültem tehát, hogy azon a nevezetes ülésen a következő furcsa dolgok történtek:

Tárgyalás alá került a belügyminiszternek azon — lapomban már ismertetett rendelete, amelylyel dr. Kelemen Bélát, a felfüggesztett dorozsmai főszolgabíró, állásába visszahelyezte, miután a vármegye által ellene folyamatba tett sajtópert a törvényszék elévülés címén megszüntette. S a tisztelt közgazgatási bizottság szimpliciter tudomásul vette a belügyminiszteri rendeletet, a nélkül, hogy vizsgálatot rendelt volna el annak kiderítésére, vajon kinek a mulasztása okozta azt, hogy a Kelemen Béla ellen irányuló följelentés elkészült benyújtva a sajtóbírósághoz?

Amint én vagyok informálva, a belügyminiszter a kérdés ezen oldalát azért nem bolygatta, mivel arra első sorban a közgazgatási bizottságot tartotta hivatottnak, mert ez a bizottság gyakorolja a tisztviselők fölött a közvetlen felügyeleti és ellenőrzési jogot.

Tallian Béla főispántól, aki olyan fenn szokta hangoztatni a „tiszt és pontos közgazgatás“ jelszavát, s aki akkor, midőn a „Szentesi Lap“ szerkesztője ellen indított a vármegye sajtópert, feltűnő erélylyel és szinte a mohóságig menő buzgalommal járt el — méltán elvárhattuk volna, hogy egyfelől a „tiszt és pontos közgazgatás“ érdekében, mely — hogy a főispáni programbeszéd szavait idézzem — „nem ismer hivatalos órát, de restanciát sem,“ — másfelől pedig azért, mert itt a vármegye reputációján esett sérelem megtorlásáról volt szó, — mint a törvényhatóság feje, a kellő szigorral és erélylyel lépjen föl, hogy kiderítse és méltó módon megtorolja azt a mulasztást, amelylyel a törvényhatóság határozatát vakmerően kijátszották.

De ha már Tallian Béla — különben csak önmagához következetesen — nem teljesítette ebben a dologban a kötelességét, úgy az ülésen jelen volt ellenzéki tagokra háramlott az a kötelesség, hogy tiltakozó szavukat fölemeljék a törvényhatósági határozat vakmerő kijátszása ellen, s az elkövetett stikliért szigorú vizsgálatot és megtorlást követeljenek.

Mély sajnálatomra azonban bár Balogh János képviselőtársam is jelen volt a gyűlésen, senki nem érezte magát hivatva az ellenzéki álláspont képviselésére s a pákulicz többséggel együtt mindenki ő is szemet hunyt a stikli előtt, s szimpliciter napirendre tértek a súlyos beszámítás alá eső mulasztás felett. Sőt — amint értesültem — egy másik fontos ügyben még kevesebb erélylyel volt képviselve az ellenzék álláspontja.

Ugy hallom ugyanis, hogy tárgyalta a közgazgatási bizottság a Tornai Fehér Borbála ismeretes ügyét is; amelynek tényállásdoka tudvalevőleg az, hogy ettől a szegény asszonytól beszedte a birtokát terhelő árvtári tartozást a volt horgosi jegyző, el is sikasztotta, s a Zsilinszky elnöklete alatt működött közgazgatási bizottság szemet hunyt a bűnös manipulációra, s a dolog vége az lett, hogy a szegény meglopott asszonynak a birtokát elkötövegyeltette az árvaszék. A

belügyminiszter ebben az ügyben elrendelte a vizsgálatot, s keményen megleczkéztette a volt közgazgatási bizottságot, sőt némely tagjai ellen megállapította a vagyoni felelősséget is.

Ezzel a miniszteri rendelettel szemben Novák József és Fekete Márton — ludasaszonyok módjára — védelmükbe vették a miniszterileg megrótt közgazgatási bizottságot, és megtámadták magát a belügyminisztert is.

És daczára annak, hogy a közgazgatási bizottsági ülésen jelen volt ellenzéki tagok apróra ismerik az egész dolgot — szótlanul eltűrték a Novák József és Fekete Márton kirohanását. S midőn arról volt szó, hogy vállalják el ebben az ügyben a vizsgálat teljesítését az ellenzéki tagok, ezt a kötelességet kerekén elutasította magától mindenki. Sőt a vizsgálat vezetésére felkért Balogh János országos képviselőre a pákulicz sajtó azt fogja rá, hogy ő érdekelt félnek tekinti magát, „mert úgy gondolkozik, hogy a bizottság volt és jelenlegi tagjai közt meg kell lenni a szolidaritás és jofolytonosság érzetének.“ Így történt aztán, hogy a vizsgálat teljesítésével Cicatriczisz Lajos főjegyzőt bízták meg.

Nem hallgathatom el megütközésemet a fölött, hogy Balogh János képviselőtársam, ha nyíltan nem is, de hallgatásával helyeselte a Novák József és Fekete Márton zugolódását a miniszter ellen akkor, midőn az a miniszter maga is megbotránkozva a vármegyei kormányzat tussoló eljárásán, igazat ad az ellenzéknek.

Nem hallgathatom el megütközésemet a fölött se, hogy Balogh János kitért arról, mint az ellenzék egyik szóvivő vezetőjára váró kötelesség teljesítése elől akkor, midőn alkalma lett volna a vizsgálat fogauatosítását magára vállalni, s azt a bűnös manipulációt, mely ellen annyit küzdöttünk, leálcazni. Hiszen neki két kézzel kellett volna megragadnia a kínálkozó alkalmat, hogy a vizsgálat teljesítésének feladatát magához, s így az ő személyében az ellenzék kezébe ragadja! És ő e helyett közrehatott abban, hogy a vizsgálat Cicatricziszre bizassék, a ki iránt az ellenzék a legnagyobb bizalmatlansággal viseltetik.

Ami pedig a pákulicz sajtóban foglalt azt az állítást illeti, hogy Balogh János szolidaritást vállalt a volt közgazgatási bizottsági tagokkal, teljes örömmel regisztrálom, hogy tisztelt képviselőtársam ezt az állítást, mint vakmerő ráfogást, határozottan visszautasítja.

Valóban, nem is képzelnék nagyobb abszurdumot annál, hogy Balogh János szolidárisnak, tehát egy test és egy léleknek valja magát a volt közgazgatási bizottsági tagokkal: Zsilinszkyvel, Stammerrel, Novákkal, Feketével! Épen azokkal az emberekkel, akik ellen a vármegyei ellenzék élethalálharcot folytatott! Szolidárisnak vallja magát azzal a közgazgatási bizottsággal, amely irtóháborút folytatott az ellenzék ellen; amely egész csomó sajtópörrel üldözött engem;

amely megfosztotta a hivatalától Filó Tihamért, Tóth Kálmánt, de hosszú időn át atyai-lag védelmezte a bűnös jegyzőket; egy szóval szolidárisnak vallja magát azokkal az emberekkel, akik megcsinálták a tápéi stiklit, szuronnyal ültették a polgármesteri székbe Tasnádit, s akik ellen én és az ellenzék éppen Balogh János miatt is a legkérlel-hellenebb harcot folytattuk.

Ha ezt tenné Balogh János, akkor nemcsak a saját multját tagadná meg, nemcsak az ellenzék zászlóját kompromitálná, hanem országvilág előtt abba a gyanuba keverné magát, hogy a pákulicokkal kokettiroz, azoknak szövetségét keresi kiszámított kacér-sággal!

Fölöttébb örvendek tehát rajta, hogy a megyei hivatalos sajtónak velem közölt ezen állítása nem igaz. De engedje meg, ha itt a nyilvánosság előtt szíves figyelmébe ajánlom, hogy arra a sértő híresztelésre az ő lanyha magatartása bátorította a pákulicokat. Mikor látták azok az emberek, hogy egy Balogh János ilyen kardinalis kérdésekben nem domborítja ki a tőle joggal várható erélyvel az ellenzéki álláspontot, sőt csodálatos engedékenységet tanusít, akkor ebből a magatartásból mindjárt siettek kiolvasni azt, ami nem volt benne és nem akart benne lenni: az anynyiszor kár-hoztatott vármegyei klikkel való szolidaritást.

Nemcsak a vármegyei ellenzék joggal elvárhatja tehát Balogh János képviselőtársamtól, hanem a saját jólfelfogott érdeke és az állásából folyó kötelesség is azt diktálja, hogy szilárdabban, hatékonyabban, s ha szabad magamat úgy kifejeznem markánsabb módon képviselje az ellenzéki érdekeket. Nemcsak az én hivatásom és privilégiumom ez, hanem az ő kötelessége is.

S ezt a kötelességet ma nagyobb erélyvel kell gyakorolnunk mint bár mikor, s ha én a kötelesség mulasztásban megvédok itt a nyilvánosság terén mindenkit, még a legjobb barátaimat is, ez onnan van; mert ellenfeleink részéről erélyt összetartást a mi részünkről pedig eddig nem ismert politikai barátkozást és tétlenséget látok. S az e fajta barátkozás és tétlenség között helye lehet mindenkinek, de a pártvezérférfiaink az akció a tere és nem indokolatlan, sőt szomorú magyarázatokra alkalmat szolgáltatatható kitérés a munka elől.

Tehát vállaljon munkát a pártban aki erre képes és ne támaszkodjék rám mindenki!

Sima Ferencz.

A „SZENTESI LAP“ TÁRCÁJA.

Jó barátok és ellenségek.

— Regény — 86. folyt.
Irtá: Sima Ferencz.

A harangszó, mely egy órával az előtt a katolikus toronyból a lélekváltságot hirdeté, s mely mélyen lesújtólag hatott a szintén élet halál közt lebegő Papp Ignácra, most újból megcsendült s pár perc múlva megkondult a torony legnagyobb haranga s szomorúan sirta végig a városon fájdalmas bariton hangjával, hogy a kállói társadalomnak nevezetes halottja van. Mikor a hír harang gyászos hangját hallották az emberek az első pillanatra elfogadva kértek önmaguktól s akinek volt kitől, hát kérdezte attól, hogy: melyik halt meg a kettő közül? Aki megtudta különböztetni a kath. hír harang hangját a reformátusokétól az nem kérdezte, az tudta, hogy Madarassy Miklós kiszendvedt.

Egy negyed óra alatt tudta ezt már a városban mindenki és sokan könyeket hullattak a daliás fiatal ember elhunytá felett; de még többen aggódtak Papp Ignác sorsa miatt. Meghal ő is, mondá az egyik. Talán megsegíti az isten felett a másik. S imádkozott felgyógyulásáért az egész város.

A hír harang bus hangja behatolt Papp Ignác szobájába is, hol a beteg mellett egyedül Bálinti főorvos ült, s az ágy lábánál parancsra várva sablon-szerűleg az inas foglalt állást, remegve leste ura védező tekintetét.

Közönség köréből.

(E rovatban közölték azt nem általános felelőséget a Szerk.)

Nyilatkozat.

A Szentés és Vidéke cz. ujság legutóbbi számában — személyem ellen intézett támadások mellett, melyekre nem reflektálok — tanári működésemet is megtámadja ama bizonyos ur. Huszonnégy éves multam, eddig csak egy intézetnél működtem, hogy miképen itt van róla a bizonyítvány:

Bizonyítvány.

A székesfehérvári kereskedelmi Akadémia igazgatósága ezennel hivatalosan bizonyítja, hogy Vizaknai Szócs Géza ur 1892. szept. 1-je óta van az intézetnél mint tanár alkalmazva, hol a magyar, német és olasz nyelvet adta elő. Ezen idő alatt nevezett tanár ur a fenti tantárgyakban igen szép eredményt mutatott fel. és szakképzettségének fényes bizonyítékait adta. Politikai és társadalmi magaviselete minden tekintetben korrekt volt. Miért is számára jelen bizonyítványt kiadtam.

Kelt Székes-Fehérvárott, 1893. június 6.

Dr. Faludi Miksa s. k.
igazgató.

Jelen tanév elején a szentesin kívül két gymnasiumhoz választottak meg tanárnak; s egy harmadik — román tannyelvű gymnasiumnál szintén nyervehettem volna állomást.

Említett lap utolsó számában Japetus ur is rám rohant. Én sok társaságban megfordultam, de eddig Japetus nevű urral nem volt szerencsém találkozni; tudakozódni álnevű támadásokkal szemben a sajtóbírósnál tartom helyes dolognak és jelen esetben is alkalmazkodom ehhez az elvhez. S ezzel részéről az egész ügyet egy időre befejezettnek nyilvánítom.

Szentés, 1894. április 23.

V. Szócs Géza.

Távirat.

— Munkások zendülése H.-M.-Vásárhelyen. Mint bennünket H.-M.-Vásárhelyről táviratilag értesítenek, ott vasárnap reggel véres kimenetelű zenebonát csináltak a szocialista munkások, kiknek fejét a lelketlen igazgatók a szocialista maszlaggal teljesen megzavarták. A lapunkhoz érkezett távirat így adja elő a sajnálatos esetet: Városunk vasárnap délelőtt példátlan zavargás és erőszakoskodás színhelye volt. E szocialista tömeg valóságos ostromolta az új városházat, ablakai az ujonnan ültetett fák körül lerakott és a járdából fölfeszített téglákkal behajigálva, vasrácsait kitördelte, s a fák mellől felhuzgált vastag karókkal a főkaput döngöztetve, feszegelve, már-már betört és bizonyára vérfürdőt készit, ha a kaszárnyából Szebetics kapitány két szakasz huszárral elég későn, de mégis elég korán meg-

— Ez a harang most már igazán az ő halálát hirdeti, szólalt halkan s a végzet akarata előtt magát megadva Papp Ignác. En is követek nem soká. — Szólt és lehunyta szemeit.

— Ön meggyógyul, szólalt a meggyőződés határozott hangján az orvos.

— Ha ő meghalt, nincs értelme hogy éljek, szólalt halkan a beteg; de szemét nem nyitotta föl.

— Ön felgyógyul erre a fejemet teszem.

— Nem kételkedem az ön tudományában hangzott fel újból a beteg hangja anélkül, hogy szemeit felnyitotta volna; de mi szükség van arra, hogy éljek?

— Ne beszéljünk erről. Hát miért kívánjon ön meghalni csak azért; mert ő elesett.

Papp Ignác szemei kerekre nyitak ki az orvos e nyilatkozatára. Szegény doktor szólalt az ifju s arcán, mint a márcziusi hideg verőfény, fagyos mosoly jelent meg. Ha ön oly közel állna a sirhoz, mint én s azon érzelmek dultának lelkén, melyek engem most jobban emésztenek, mint a seb, melyet ellenfelem gyilkos golyója ejtett keblemen, akkor ön is jobban bele látna a titkokba. — En látok, mondá sohajtva és újra lezárta szemeit, hogy lelke annál jobban bele mélyedhessen a sejtelmek titkos résein át a jövőbe, melynek utain mint sokan hiszik, a haldokló biztosan tekint végig.

Az inas megüvegesedett szemekkel meredt urára, kinek előtte titkoszerű beszédéből a haldokló utolsó szavait vélte kiolvasni. S rendkívüli félelem szállta

nem jelen, és a tömeget szét nem szórja. A zavargás oka az volt, hogy Sz. Kovács János szocialista elnököt, ki 200-ad magával már reggeli 8 órakor a főkapitányon rajta menvén, az előző estén rendőrileg lefoglalt szocialista jegyzőkönyveiket durva szavakkal, fenyegetve, s elvtársait a városháza megtámadására lázítva követelte vissza — letartóztatták. A városháza folyosóiról le és kiszorított tömeg a kint állókkal megszorodva, elnökük szabadonbocsátását követelte. A rendőri tisztviselők és a csendőri laktanyáról odaérkezett 3 csendőr szétoszlásra kérték és hívták fel a káromló, fenyegető s vadul üvöltő tömeget, melyre közápor lett a felelet, mikor azután Póka rendőrkapitányt egy fél téglával hasba, a csendőr őrsvezetőt pedig képen hajították, az utóbbi a reá botot is emelő támadóját lelőtte, és társaival együtt a tömeg közé 18 lövést tett. Mind ennek sem lett semmi sikere se, sőt amikor a csendőröknek menekülniük kellett s a rendőrség is visszavonult, a vérszemét kapott tömeg megkezdte a rombolást és az ostromot s tartott az kinosan háromnegyed óráig. A katonaság láttára mint a czinke szaladt szét a vad tömeg, de akkor mindjárt és a nap folyamán a fölismertek közül 60-at összefogtak, és elzárták. Az őrsvezető lelőtt megtámadója ma meghalt, rajta kívül a kórházban még 20 sebesült van, a többi nem jelentkezett. Vasárnap este Szegedről két század gyalogság jött külön vonaton s az örködik most már a csend és rend felett. — A vizsgálat nagy erélyvel folyik.

Helyi és vegyes hírek.

— A vármegyei ellenzék kebelében dülő válságról beszélnek a pákulicok, természetesen nagy kárörömmel. Hét nem irigységből teszszük ugyan, de az igazság érdekében még is elrontjuk az örömüket, és kijelentjük, hogy pártunk kebelében nincs és nem is volt válság. A párt egységes, tömör, szilárd és összetartó.

— Halálozás. Mint mély részvétellel értesülünk, id. Sarkadi Nagy Antal földbirtokos, városunk egyik legvagyonosabb, előkelő polgára f. hó 22-én meghalt. Temetése ma délután 3 és fél órakor lesz. A boldogultban ijj. Sarkadi Nagy Antal, vármegyei főpénztárnok, édes atyját siratja. A mélyen sujtott családnak vigasztalást, az elköltözöttnek pedig csöndes nyugalmat kívánunk. A család által kiadott gyászlap a következőleg hangzik: Ifj. Sarkadi Nagy Antal és neje Cserna Katalin, Sarkadi Nagy Eszter és férje dr. Borotvás Dezső gyermekeikkel, mély fájdalommal tudatják úgy a maguk valamint az összes rokon-

meg. — Szerette volna ura kezét megfogni, hogy megcsókolja és kérdene még tőle valamit. De nem mert mozdulni, azt hitte, hogy a legkisebb neszre elszáll urából a lélek.

Bálinti főorvos nyugodtan ült a beteg mellett. S érteni látszott annak titokzatos beszédét.

— Hát mit lát ön? Nyissa ki a szemeit. Nem szeretem ha behunyja.

— Így jobban látok.

— S mit lát?

— Látom Madarassy halál lepte fagyos alakját.

— Ön nem oka halálának.

— Igaz, sohajtott föl megkönnyebbülve az ifju.

— Szerettem volna elkerülni. Ő nem engedte.

— Nyugodjék hát békén.

— S én?

— Ön felgyógyul és él lelke ideáljának.

— Azt elvesztettem akkor, mikor ellenfelem ki lehelte lelkét. Ezt látom én. Irén, ha felgyógyulok is nem lesz az enyém.

— Ugyan kergesse el lelkéről az ilyen üres sejtelmeket. Az isten azzal is megmutatja, hogy kettőjük közül melyiknek szánta őt, hogy Madarassy elesett végképpen s ön lábra kél, hogy akiért életét kockáztatta annak szívet, kezét pályadíjúl nyerje.

Ugy lesz uram! kiáltott föl az inas, ki most már nem volt képes hallgatni.

Soha!

(Folytatása következik.)

ság nevében is a feledhetetlen jó apa, nagypapa és rokon: I. d. Sarkadi Nagy Antal a folyó hó 22-én este 9 órakor, 8 napi szenvedés után, élete 70-ik évében történt gyászos elhunytát. A megboldogult hű tetemei folyó hó 24-én, délután 3 és fél órakor fognak, az ev. ref. egyház szertartása szerint, a közép-temetőben lévő családi sírboltban örök nyugalomra tételni. Szentesen, 1894. április 23-én. Áldás poraira!

— **Véres verekedés.** Ma éjjel inegrázó véres verekedés folyt le egy helybeli kávéházban féltizenegykor. Varga Imre helybeli polgár és Bálint György ivogattak két egymásmelletti asztalnál, utóbbi feleségével. Egy-két liter borocska elfogyasztása után szóváltás keletkezett, a minék az lett a vége, hogy Bálint pofonütötte Vargát. Varga szónéklül türe, sőt a gorombaságokra miket ellenfele szórt feléje csak néha-néha vágott vissza. Bálint, akiben a szesz ereje nagyon működött a feleségét Varga Franczit arra ösztönözte hogy Varga Imrét üsse pofon. A harcias amazon hallgatott vadállat férére s neki ment férjével együtt a védtelen s egyedül álló Vargának, a ki védelme közben az asztalról egy teleboros üveget vágott Bálint fejéhez úgy, hogy az üveg legkisebb darabját sem lehetett megtalálni. Erre összemertek s hárman az asszonynyal egy gombolylyá váltak. Bálint az egyik ablak üvegje közé esett oly szerencsétlenül, hogy az üveg három ujját vágta keresztül. A verekedés nagy mérveket öltött vlna, ha a közbe nem lépett vendégek a veszekedőket szét nem választják. Rendőrség nem volt, amit már igen megszokhattunk. — A veszekedés után félóra, csakis meghívásra sikerült három rendőrt sikeríteni, a kik álmos fejfel — még a vásári zajtól mámorosan — csak úgy hebehurtyán vették a dolgot, s kényelmesen sétálva jöttek a színhelyre.

— **Pesti Ithász Lajos színigazgató** folyamodott a tanácshoz, hogy átutazóban lévő 45 tagból álló társulatának 10 előadásra engedélyt adjon. A tanács legközelebbi ülésében fog dönteni a kérelem fölött.

— **Hamis mértékek.** A vásáran tartott vizsgálat alkalmából Borbély Lajos h. mértékhitelítő 9 iparos és kereskedő ellen tett följelentést hamis mértékek használata miatt. A rendőrkapitányság az illetők ellen megindította a kihágási eljárást.

— **Vásár a szomszédban.** Szolnokon a f. évi május 13. és 14. napjain lesz az országos vásár.

— **Mit hagyott Kossuth fiaira?** A nép körében áhitatosan adják szájról-szájra azt a számadást: Kossuth

született 1802. évben,
meghalt 1894.
összeadva 3696,

ezt felosztva a két fiu közt: 1848 jön ki. Ezt hagyta Kossuth a fiaira.

— **Enyhe telek.** Egyik régi krónikában érdekes adatokat találunk az enyhe telekről. 1172-ben olyan meleg tél volt, hogy január végén már a fák kiszödeltek s a madarak februárban fészket raktak és költöttek: 1289-ben nyoma sem volt a télnek: karácsony ünnepén ibolya csokrokkal jártak a lányok, melyet a szabadban szedtek. 1421-ben márcziusban vtrágtottak a gyümölcsfák, áprilisban a szőlő s e hó végén már érett cseresznyét szedtek. 1572-ben február hóban zöldeltek ki a fák s költöttek a madarak. Ez ismétlődött 1585-ben is, mikor a gabona már husvétkor kalászeit hánnya. 1607-ben és 1617-ben nem volt fagy és hó, 1662-ben pedig az egész télen át még északi Németországban sem fütöttek s a fák már februárban virágoztak.

— **Tartozás és kegyelet.** Szegeden Bokor Pál közsegi bíró előtt történt az eset. Fehérvári pék bepörölt egy süttöasszonyt három forint ötven krajczárnyi tartozásért. A felek megjelentek. — Az asszony tagadta a tartozást.

— Különbben mindegy — mondá — akármit ítélnék, mert rajtam úgy sem veszik meg. Nincs nekem semmim.

Sokáig megmaradt ennél a szónál. Hosszas tárgyalásra volt szükség, a míg az apró perben egyezség jött létre oly formán, hogy az asszony 2 frtot elvállal a tartozásból. Többet sehogy sem akart.

— Azt a két frtot én a Kossuth-szoborra adom szolt Fehérvári.

Az asszony felnéz.
— Hova?

— A Kossuth-szoborra.

Az alperes szemei megcsillannak.

— Nohát akkor megfizetem az egész 3 frt 50 krt.

— **Bassó dr. képmása.** Rákospalotán történt a következő különös eset: A napokban futóútként terjedt el a községben, hogy Kossuth Lajos

orvosa, Basso dr. a községben Linek Lajos festőművésznél időzik. E hirre tömérdek nép verődött össze Linek háza körül, kit a pusztá kíváncsiság vitt oda. Látni Kossuth Lajos orvosát. Mások a kitűnő hazafi végóráinak hiteles történetét akarták maguknak elbeszélteni általa. Voltak, a kik béna és köszvényes betegeiket óhajtották vele megmasszíroztatni. És mindannyian torkuk szakadtából éljeneztek Basso drt. A nagy zajra kijövő Linek Lajos sikertelen világoztotta fel a népet, hogy az ő vendége, a kit Kossuth orvosának néztek, nem Basso dr. hanem családiaság hű hasonmása, Podruzsi Ferencz, főthi vendéglős, a ki maga világoztotta fel végül a megtevédt tömeget, hogy ő magyar ember és nem a híres talián orvos, bár mindennek daczára kész akárkit megmasszírozni, a mihez ő is ért és kellő markais van hozzá. Mikor hatalmas kezeit bizonyosság okáért bemutatta, senki sem kívánt általok meggyuratni s nevetve oszlott szét a családott nép.

Irodalom.

— **Rovarhatározó** czim alatt a leíró természetudományok körébe vágó nagyobb művet irt dr. Cserey Adolf, selmezbányai lyceumi tanár. A művet, mely 30—30 ives, nagy 8° ivnyi kötetben jelenik meg, Székely és Illés ungvári könyvnyomdatulajdonosok adják ki. A mű gazdáknak, erdészeknek, tanároknak, tanulóknak s a természetet kedvelő művelt közönségnek készül. Es tekintettel különösen arra a körülményre, hogy a munka uttörő a magyar irodalomban, barki támogatására is teljesen méltó. A pártolást azonban nemcsak azért érdemli meg, mert uttörő, méltó arra belbecsénél fogva is. Az I-ső füzet a rovar leírásával, a rovargyűjtéssel foglalkozik és 12 rovarcsaládba tartozó egyedek megismerésére és beosztására vonatkozó ismereteket ad. A füzetet 77 ábra illusztrálja és magyarázza. Az egész művet mintegy 800 ábra fogja díszíteni és magyarázni. Az I-ső füzet után itélve, a ki kiállítására becsületére fog válni a vidéki nyomda-iparnak. A mű füzetenkint 40 krjával is megszereshető. Az iskolai és tanári, továbbá szaktestületek (gazdászati, erdészeti) könyvtárai sokat fognak nyerni a műben, mely az embert észre is alig vett barátai és ellenségei milliárdjainak világába vezeti be és oda képesíti, hogy biztos lépésekkel mozogjon ebben a homályosan ismert világban. A mű nemcsak a kiadóknál, hanem minden hazai könyvkereskedésben is kapható.

Elhaltak névsora.

1894. április 15-től április 21-ig.

Pácsi József, 70 éves, végelgyengülés. — Sántha Terézia, 60 éves, szivbetegség. — Vilidár Imre, 5 hónapos, ránggörcs. — Nagy Lidia, 34 éves, tüdőlob. — Pósa Sándor, 2 és fél hónapos, ránggörcs. — Varga Márton, 74 éves, öngyilkosság akasztás által. — Nagy Julianna, 10 hónapos, torokfékély. — Csucs Julianna, 2 hónapos, tüdőhurut. — Széll Sára, 38 éves, szivszélhűdés. — Szépe Szabó Julianna, 38 éves, gümőkór. — Keresztes Nagy István, 83 éves, aggkór. — Makai Kiss Anna, 78 éves, aggkór. — Kanász Nagy János, 66 éves, agyszélhűdés. — Böszörményi Julianna, 2 hetes, születési gyengeség. — Réczei Gábor, 2 éves, görvélykór. — Rácz Eszter 5 éves, bélhurut. — Vass Julianna, 63 éves, tüdőlob.

CSARNOK.

A kezánliki rózsza.

Elbeszélés.

— Irta: **Siriusz.** —
(Folytatás.)

Összeültek a fehér szakállu öreg bölcsek. Megtanácskozták a dolgot. Leszálltak a föld alá, fujták, bujták az ócska köveket, olvastatták a megkopott, szálkás írást. Majd meg felmentek Aziz hegyére, s csöves okulárén keresztül pislogtak az égre. Aztán elmondták a pasának a tenni valót, a mint a csillogok, kövek, meg az irás mondja: Hámozott szőlőnek levét kell facsarni, s megvárni, míg az magától kristály-gyöngyözővé tisztálkodik. Ez lesz az ivóvíze. Tamburások, fuvolások s hárfajátékosok vidám zenéje mellett bajadérok tánca vegye körül. Az udvari főmesemondó foglalja el bohó mesékkel, e mellett a pasa ne üljön mindig a szoknyáján, hanem rendezzen látványosságokat, tűzijátékokat. Biztos a siker. Elhal a fehér lilium, s kinyílik az égő szerelem piros virága.

Megcselekedte a pasa a tanácsot betűről-betűre hiven.

És csak hervadt, nap nap után egyre hervadt a kezánliki rózsza.

Elzarándokolt Kaben — Khalebhez, a látó emberhez, a tudós zsidóhoz Elpanaszolta baját. A hosszú hunczutkájú tudós zsidó megpirongatta: Ej, ej, fiam, hát mért nem jöttél már régen? S egy bő tarsoly aranyért adott neki fekete üvegben tíz cseppnyi kőficot.

Nem használt az se.

Ziliza egyre hervadt, s fogyott napról-napra, miként fogy a holdvilág.

Beteg volt ebbe a fényes ábrázatu pasa. Keserű volt a nargile füstje, nem izlett még a mandulás piláf se. Pedig az volna az ételek étele.

Lábait maga alá szedve ott kesergett és ábrándozott a szegény beteglelkű pasa a sárga teremben, mikor egy bostandzsi, fellökve az ajtónállót lelkendezve berohan.

Szépszakállu uram! soha ilyet! Lenn vagyok a virág piaczon s egyszer elém állit egy kamasz, s azt kérdi tőlem: Becsületes bostandzsi, láttál-e már ilyen rózsát? Nekem elállott szemem, szám. Két szál rózsza. Két szál rózsza volt, az egyik gyönyörű czirmos, a másik még gyönyörűbb petylyes. Azt hittem csinált virággal akar becsapni a gézenguz. Megtapogattam. Allah legyen irgalmas! eleven, valóságos rózsák voltak. En persze elkoboztam rögvest, meg is dögönyöztem a kamaszt hogy ezt nem hozta azonnal fényes arczod elé. Ime uram, nézd ez égi csodákat!

A pasa annyira meg volt lepve hogy a keserűgést is abban hagyta. Nézte forgatta, szagolgatta a csodálatos rózsákat. Egyik halvány piros, fekete czirmokkal, a másik sárga, vérpáros pötytyökkel. Mintha véreső hullott volna rája Felugrott, s szaladt vele Zilizához.

— Nézd csak, aranyos fülemülém, mit hoztam nekem.

Ziliza felpillantott Mintha kigyó csipte volna meg, úgy ugrott fel, mikor a rózsákat megpillantotta. Kitépte a pasa kezéből ajkához emelte, szenvedélyesen csókolgatta. Egész valójában reszkette a pasa elé állt s lázas hévvel kérdezte:

— Hol vetted, mond, hol vetted ezt a rózsát?

A pasa elmesélte, hogy egy élelmes bostandzsi vette el egy virágáros síhedertől.

Ziliza a dívánra borult, a rózsákat csókolgatta, keblére szoritva, könnyeivel öntözve zokogott meg kacagott egyszerre, mint ahogy viszontlátáskor szoktak örömmükben a szerelmesek. S Szelimhez lépve esdő hangon csicsergett:

— Tudd meg hát uram, hogyha vidámnak s boldognak akarsz látni, azt csak úgy éred el, ha kertemben ilyen rózsák nyílnak.

A pasa örömeiben földhöz csapta turbánját, — ami pedig egy igazbívtól nem valami istenes cselekedet, — messze elrugta papucsait s csaknem ész nélkül rohant ki, magánkívül ordítván:

— Hej! bostandzsi, csausok! Lóra, tevére gyorsn! Hozzatok ide nekem ebbe a minutumba a czirmos rózsát áruló kamaszt! Mégis itt vagytok, eb fajzat! Lóduljatok, de vissza ne jöjjetek nélküle, mert lenyesetem a fejeteket!

Kis vártatva egyik csaus fülénél fogva vezette a virágáros kamaszt. Oda állította az örvendező pasa elé, s dicsőségének tudatában önézetesen szólt:

— Ehunni! Itt a pernahajder!

(Folytatása következik.)

DALOK.

I.

Fehér virága van az akáczfának
Nem hiszek én a galambom szavának.
Ingerkedik csak velem a kis hamis,
Hamis szíve, hamis a zuzája is.

Elhullott már az akáczfa virága
Szeress engem, légy hű hozzám kis lányka.
Elraboltad a szívetem régóta,
Tied vagyok, rabod vagyok azóta.

II.

Világos-zöld buzahatár
Pitypalatyol a fűj benne.
Gondolatom messze elszáll . . .
Mind csak te vagy az eszembe.

Buzavirág bizalmasan
Integed a kék fejével,
Száz madárka is hangosan
Csalogat az énekével.

Nyájasan szól a természet
Nyitva könyvem, olvas benne
Mindhiába, most nem lehet
Mert csak te vagy az eszembe . . .

V. Szócs Géza.

Szerkesztői üzenet.

— **Kistelekre.** Ott lesz ő is, és 27-én este szívesen látja az Európa vendéglőben.

Selyemhamisítvány. Egessünk el egy mintát a venni szándékolt fekete selyemből s a hamisítás rögtön kiderül: Mert míg a valódi s jól festett selyem az elégetésnél nyomban összepödördik és csakhamar kilyem, maga után csekély világosbarna hamut hagyván; addig a hamisított selyem (mely zsiros színű-szalonnás lesz és könnyen törik) lassan tovább ég (minthogy rostszálai a festanyag-tól telítetten tovább izzanak) és sötét barna hamut hagy maga után, de valódi selyem módjára soha össze nem pödördik, csak meggömbül **Henneberg G** (cs. kir. udvari szállító) **selyemgyára Zürichben**, házhöz szállítva, postabár és vámentesen szívesen küld bárkinek is mintákat akár egyes öltönyökre való akár egész végekben levő valódi selyem szöveteiből. Svájcba címzett levelekre 10 kros és levelező-lapokra 5 kros bélyeg ragasztandó.

421. szám. v. 1894.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102 §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szentesi kir. járásbíróóság 1894. évi 1964. számú végzése következtében Dr. Kánitzer Sándor ügyvéd által képviselt Klein Dávid h.-m.-vársrhelyi lakos javára Veinstein Mór szegvári lakos ellen 90 frt s jár. erejéig foganatosított kielégítési végrehajtás útján felül foglalt s 1198 frtra becsült házi butorok, különféle italokból álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szentesi kir. bíróság 2443. 1894. számú végzése folytán 90 frt, tőkekövetelés, ennek 1894. évi január hó 25. napjától járó 6% kamatai és pedig összesen 33 frt 11 krban bíróilag már megállapított költségek erejéig Szegváron végrehajtást szenvedett lakásán leendő eszközzésére 1894. évi április hó 27. napjának délelőtti 9 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg hogy az érintet ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek a becslaron alul is el fognak adatni.

Kelt Szentesen, 1894. évi április hó 6-án.

Végh Sándor,

kir. járásbíróági végrehajtó.

Üzlet áthelyezés!

Van szerencsém a n. é. közönség b. tudomására hozni; miszerint

Könyvkötészetemet

folyó hó 24-étől kezdve, Horváth János örök. kurczaparti 169-ik számú házába helyezem át. Főtörekvésem a jövőben is oda fog irányulni, miszerint b. megrendelőim bizalmát szolid árak, gyors és jó munkámmal teljesen kiérdemeljem.

A n. é. közönség eddigi irántam t. u. sitott bizalmát megköszönve, és azt továbbra is fentartani kérve vagyok.

Szentes, 1894. április. 22.

Alázatos szolgája

Özv. Tóth Bénié.

2-2

4174/894. a.ü.

Szentes város adóhivatalától.

Hirdetmény.

Szentes város 1894—1895. évi III. oszt. ker. adó kivetési lajstroma a városi adóhivatalban a f. é. **április hó 17-től, április hó 24-ig** terjedő időn át oly megjegyzéssel lesz közszemlére kitéve, hogy mindazok, kik a szegedi m. kir. pénzügyigazgatóság III. oszt. ker. adó kiszámítási javaslatát sérelmesnek tartják, az elleni észrevételüket

a lajstrom közszemlére kitétele idejéig a pénzügyigazgatóságnál, a 8 napi határidő letelte után pedig az adó kivető bizottságnál írásban beadhatják, vagy az adó kivető bizottság elnöke által kitűzendő tárgyalási határnapon személyesen, vagy megbízottjuk által szóval megtehetik.

Szentesen, 1894. április hó 16-án.

Bugyi Antal,

h. a.ü. tanácsnok.

CSAK**„Zacherlint“****kell kérni**

mert ez a leggyorsabban és a legbiztosabban ható ölszer minden rovar kiirtására.

Misem szólhatna, felülmulhatlan raktára és jósága mellett fényesebben, mint rendkívüli elterjedése, minek folytán nem létezik más oly szer, melyek kelendőségét a Zacherlin legalább tisztesen felül ne mulná.

Azonban mindenkor lepecsételt palackot kell kérni, csakis olyant, mely „Zacherl“ névvel van ellátva. — Minden más egyéb csak értéktelen utánzat.

Egy palack ára **15, 30, 50 kr., 1 frt, 2 frt.** Zacherlin takarító darabja 30 kr.

Tessék jól figyelni. Raktárain csak ott vannak, hol plakátjaim kifüggesztve láthatók.

3

Gépműhely.

Alulírottak tisztelettel hozzuk a n. é. közönség b. tudomására, hogy Szentesen gőzmalmunk telepén gőzzel hajtott vasesztergákkal és vasgyalukkal felszerelt, a mai kor igényeinek megfelelő

GÉPMŰHELYT

rendeztünk be, melynek vezetésével egy budapesti elsőrangú gépgyárban alkalmazva volt művezetőt biztunk meg.

Gépműhelyünkben mindennemű gazdasági, ipar- és gőzgépek, szivattyúk, kutak, tüzi fecskendők, új tüzszekevények, gőzhengerek furását, stb. ugyszinte **kazánkovács** munkát, valamint **gépalkatrészek** ujboli elkészítését és minden e szakmába vágó munkákat mérsékelt díjért elvállalunk.

Ugyancsak **GÉPMŰHELYÜNKBEN** rézöntvények gépalkatrészekhez nyers és kidolgozott állapotban jutányosan kaphatók.

Sima és Novobáczky.